

Nu we hier toch zijn

Céla van Gastel bij Boekerij:

Zonder jou
Vaarwel Roscoe

Chantal van Gastel

Nu we hier toch zijn



ISBN 978-90-225-9787-3
ISBN 978-94-023-2103-6 (e-book)
ISBN 978-90-528-6581-2 (audio)
NUR 301/340

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd
Kaarten: © Ingrid Bockting
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Chantal van Gastel en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*People try to do all sorts of clever and difficult things
to improve life instead of doing the simplest, easiest thing
– refusing to participate in activities that make life bad.*

– Leo Tolstoj

Zeven dagen voor ik mijn verstand verlies

Snooze. Het is 6.38 uur op maandagochtend en ik reik naar mijn telefoon om op de tast het moment uit te stellen dat ik mijn fluffy dekbed van me af moet slaan en mijn warme bed moet verlaten. Ik druk mijn gezicht in het hoofdkussen. Ik was aan het dromen en ik wil terug naar die droom. Als ik niet nadenk over het feit dat het maandagochtend en inmiddels 6.39 uur is, kan ik misschien nog terug naar de droomwereld waaruit ik zojuist ruw ben weggerukt. Vastbesloten om het laatste beeld terug te halen knijp ik mijn ogen dicht. Het was iets leuks. Ik was blij in mijn droom, maar het ontglipt me, want het is nu 6.40 uur en ik denk dat ik vandaag voor het eerst écht te laat ga komen.

Ik was nooit een snoozer. Een half jaar geleden stond ik altijd stipt om 6.11 uur op. Dan had ik precies een uur voor ik in mijn auto moest zitten om op tijd op mijn werk te zijn. Net genoeg voor een douche, het föhnen van mijn haar, mijn niet al te uitbundige maar wel zorgvuldige make-upritueel, en een (meestal) gezond en voedzaam ontbijt. De eerste keer dat ik die snoozefunctie gebruikte, merkte ik dat ik het ook wel kon redden met negen minuten minder. Twee maanden later snoozede ik al twee keer voor het opstaan. Prima te doen als ik 's avonds ging douchen en de volgende dag mijn haar in een staart deed als het raar was opgedroogd. De laatste weken zette ik een derde wekker en dat

ging nog net als ik alleen een beetje mascara opdeed en een bakje kosyoghurt en wat fruit meegriste om op kantoor te ontbijten.

Ik weet dat ik er vijf minuten geleden uit had gemoeten om op tijd in mijn auto te kunnen zitten, maar vandaag heb ik er voor het eerst een vierde set van negen minuten aan toegevoegd en ik klamp me wanhopig vast aan de laatste flarden van mijn droom om de realiteit te ontkennen. En de realiteit is dat er een werkdag op me wacht. Collega's die me willen spreken. Een to-dolijst vol belangrijke taken die mijn verantwoordelijkheid zijn. En ik had al opgestaan moeten zijn. Ik had zelfs al aangekleed moeten zijn, maar in plaats daarvan druk ik dus mijn gezicht in mijn kussen en probeer ik te bedenken wat het was dat me blij maakte in mijn droom. Waarom kan ik er niet naar terug?

Zuchtend duw ik mezelf overeind, met de vingers van één hand mijn rommelige slaaphaar fatsoenerend. Het duurt nog vier minuten voor de extra snoozetijd voorbij is, maar ik realiseer me opeens dat Darius tot precies 6.45 uur aan het trainen is in zijn slaapkamer in het gebouw aan de overkant, waar ik vanuit mijn slaapkamerraam perfect uitzicht op heb. Darius die zijn routine uitvoert is zo'n beetje mijn favoriete onderdeel van de dag, dus ik slinger mijn benen uit bed en glip in mijn pantoffels.

Het is nog donker. Het is koud in huis. En het licht beklemmende gevoel dat me in de loop van gistermiddag beslopen is, is inmiddels aangezwollen tot een zware steen in mijn buik. Als een vuist; een gigantische, hardhandige reuzenvuist die knijpt en knijpt... Maar dan trek ik mijn gordijnen open en daar is hij. Een en al beheersing en gratie en kracht. Een sterk, groot, gespierd lichaam dat om zijn as draait in een soepele en tegelijk volmaakt gecontroleerde beweging. Ik adem uit en laat me op de vensterbank zakken, opgaand in de vertoning van mannelijke schoonheid van mijn overbuurman. Eventjes bestaat er niets anders dan de door hem uitgevoerde serie van manoeuvres en sprongen. Op een of andere manier doet hij me altijd aan

een roofdier denken. Die hypnotiserende combinatie van kracht en elegantie. Een cheeta. Of een zwarte panter.

Net als ik het wringende gevoel in mijn binnenste vergeten ben, schrik ik op van het schrille geluid van mijn wekker. Ik zoek mijn telefoon, die onder mijn kussen terechtgekomen is, en zet het geluid uit. Het is 6.47 uur en ik heb nog drieëntwintig minuten voor ik in mijn auto moet stappen. Fuck.

Natuurlijk ben ik laat. Op wonderbaarlijke wijze nog net niet té laat, aangezien ik alle verkeerslichten meehad. Maar een half jaar geleden zorgde ik dat ik rond deze tijd al achter mijn bureau zat, na mijn vaste rondje van collega's begroeten, computer opstarten en thee halen. Nu klap ik de zonneklep in mijn auto omlaag zodat ik in het spiegeltje kan kijken terwijl ik met mijn vingers een beetje concealer in de huid onder mijn ogen klop en nog een paar rode plekjes wegwerk.

Zodra de klok op 7.30 uur springt, gooi ik de make-up in mijn tas. Ik duw het portier open en stap uit. De eersten van mijn collega's zijn ook net gearriveerd. De witte Aygo van Janine van Finance, waarvan de portieren helemaal zijn volgeplakt met grote, felgekleurde bloemenstickers, is niet te missen en staat vlak bij de ingang geparkeerd. Janine, die zelf meestal ook niet te missen is, stapt met haar kenmerkende zwierige tred uit. Ze begroet Vanessa van Legal, die net haar fiets in het rek bij de ingang stalt, met een uitbundig: 'Goedemorgen deze morgen!' Haar opgewekte stemgeluid bereikt me met gemak, ook al ben ik pas halverwege het parkeerterrein. 'Goed weekend gehad, meis?'

Janine noemt iedereen meis. Of, nou ja, alle vrouwen op kantoor.

Vanessa's antwoord kan ik niet letterlijk verstaan, maar ik vermoed dat ze – zoals gewoonlijk – bevestigt dat het inderdaad een heel goed weekend was en informeert naar hoe Janine de afgelopen twee dagen heeft beleefd.

‘Ook heerlijk,’ antwoordt Janine vervolgens. ‘Maar ik heb toch altijd weer zin om te beginnen, hoor! Het was wel druk op de weg vanochtend, ik heb het staartje van de file nog meegepakt. Ben blij dat ik altijd op tijd vertrek.’

Ik vraag me net af of het dan niet juist beter is om later te vertrekken – om zo het staartje van de file te vermijden – als een keihard ratelend geluid me letterlijk doet opspringen van schrik.

‘Ho, sorry!’ zegt een lange gast in een witte schildersoverall die net met brute kracht een of andere metalen buis van een aanhanger sleurt. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘O... nee valt wel mee.’ Ik ben even van mijn stuk gebracht, want ik was me nog aan het voorbereiden op het goedemorgen-fijn-weekend-gedad-hup-aan-de-slag-riedeltje dat ik moet afvuren als ik straks de receptie passeer en ik ben nog niet helemaal geland in mijn rol als Audrey van hr. ‘Het leek even alsof het gebouw instortte, verder niets.’

‘Gewoon een typisch maandagochtendaardbevinkje,’ antwoordt hij, waarna ik iets vaag bevestigends mompel en verder loop. Het geluid klinkt opnieuw. Meer schrapend dan ratelend deze keer, maar ik ben erop voorbereid dus spring ik nu géén halve meter in de lucht.

‘Ik ben normaal niet zo klungelig, hoor. Maar ik raakte een beetje afgeleid door het uitzicht.’

Ik kijk opzij. De schilder loopt nu naast me, met de zwaar uitziende metalen buis rustend op zijn schouder. Zei hij dat nou echt? Afgeleid door het uitzicht?

Hij geeft een knikje naar het park aan de overkant van het parkeerterrein. ‘De zonsopkomst.’

‘O!’ Ik werp een blik op de zweem van zachtroze, vlamvend oranje en helderblauw die prachtig contrasteert met de donkere stroken lucht. ‘Ja, tuurlijk. Heel mooi.’

‘Dacht je dat ik jou bedoelde?’ vraagt hij luchtig, en hij moet een

beetje lachen. ‘Niet dat er iets mis is met dát uitzicht, maar zo cliché ben ik niet. Zelfs niet op maandagochtend.’ We zijn bij de ingang, waar een steiger in aanbouw is waarop een andere, wat oudere man, eveneens in witte overall, aan het werk is.

‘Daarboven heb je een nog beter uitzicht,’ gaat hij verder terwijl hij een uiteinde van de buis met een klap op de straat laat neerkomen. ‘Maar Antoine vindt dat ik daar in de weg sta.’

‘Jij staat overal in de weg!’ roept zijn collega naar beneden. ‘We hebben werk te doen. We zetten het hier niet in de steigers om op ons gemakje naar de lucht te staren, vriend.’

Maar hij blijft stoïcijns naar de roze kleurende lucht kijken, terwijl hij de metalen buis als steunpilaar gebruikt. ‘Toch zonde dat sommige mensen dit niet weten te waarderen.’

Ik kijk van hem naar de lucht, haal mijn telefoon uit mijn tas en maak snel een paar foto’s.

‘Zie je, Antoine?’ zegt hij tevreden. ‘Ik ben niet de enige die hier oog voor heeft.’

‘Ja, ja. Morgen hebben we er weer een. Zelfde plaats, zelfde tijd. En nu een beetje actie, graag.’

‘Morgen is nooit gegarandeerd, Antoine,’ zegt hij terwijl hij de buis omhoogsteekt zodat zijn collega hem kan aanpakken.

Ik manoeuvreer voorzichtig om hem heen, aangezien hij nu de halve ingang blokkeert. ‘Als jij en Antoine behoefte hebben aan mediation, kom dan gerust een keer langs op onze hr-afdeling. Misschien kan ik jullie helpen.’

Hij lacht een brede lach. ‘Misschien hou ik je daar wel aan. Al denk ik dat ik al een heel eind kom als ik de rest van die steigerbuizen ga halen.’

‘Prima plan, Romeo!’ roept Antoine naar beneden.

‘Romeo...’ herhaalt hij een tikje meewarig, terwijl hij oogcontact met me maakt. ‘Hopeloos is die man.’ Hij laat zijn blik nog een secon-

de of twee op me rusten voor hij wegloopt in de richting van de aanhanger. Het duurt nog een extra seconde voor het me lukt om in beweging te komen. Ik stap de draaideur in, maar kan het niet laten om nog eens vluchtig over mijn schouder te kijken. Vlak voor hij uit het zicht verdwijnt en ik echt in Audrey van hr verander, zie ik dat hij ook even omkijkt.

‘Goedemorgen, Duncan!’ zeg ik als ik langs de receptie wandel. Mijn opgewektheid kan niet tippen aan die van Janine, maar ik ben zelf verbaasd over hoe ik haar level weet te benaderen. Dit is iets uitbundiger dan mijn gewoonlijke maandagochtendenergie.

‘Morgen, Audrey.’ Duncan haalt de microfoon van zijn headset weg bij zijn mond en leunt naar voren om me een stapel papieren over de mahoniehouten balie aan te reiken. ‘*Mon dieu*, er moet iets in het water hebben gezeten het afgelopen weekend, want de ziekmeldingen gaan door het dak. De teamleiders zijn in rep en roer, dus succes vandaag.’

‘Maar extra investeren in de vervangingspool is overbodig,’ zeg ik meer tegen mezelf dan tegen Duncan, want die zit alweer op zijn plek achter de telefooncentrale om de volgende ziekmelding aan te nemen.

Ik duw mijn schouder tegen de zware glazen deur die naar de gang leidt waaraan de kantoortuin gelegen is. Janine zit al op haar plek en is bezig haar bureau te organiseren volgens haar vaste routine. Groen postbakje met inkomende facturen en blauw postbakje met uitgaande facturen aan haar rechterkant. Links een rood en een geel postbakje voor de verwerkte facturen. De rekenmachine met telrol precies naast haar computer, omringd door foto’s van haar kinderen en hond. Het gesprek met Vanessa gaat nog steeds door. Ze doet uitgebreid verslag van een driftbui van haar jongste dochter die – zoals ik het begrijp – per se zonder broek naar de peuterspeelzaal wilde vandaag. ‘Ik heb de deur achter me dichtgetrokken en het aan Hans overgelaten,’ besluit ze, nogal ingenomen met haar talent voor delegeren.

‘Goedemorgen, Janine,’ zeg ik als ik haar passeer om een uitdraai van de ziekmeldingen op het bureau van Maurice de Casemanager te deponeren. ‘Hoe was je weekend?’

‘Pfff... Ik had het er net over met Vanessa. Ik heb zo’n bewondering voor fulltime moeders. Hoe dóén die dat?’ Ze ploft neer in haar bureaustoel. ‘Na zo’n weekend met die ADHD’ers van mij ben ik gewoon blij dat het maandag is, hoor. Even wat anders dan gillende kinderen die aan mijn lijf hangen.’

Ik hang mijn jas op aan de kapstok die in de hoek staat, naast een ficus die groter is dan ikzelf. ‘Klinkt heftig,’ zeg ik, ook al weet ik pertinent zeker dat de kinderen van Janine geen ADHD hebben, en dat dit een gevalletje peuterpuberteit is. ‘Maar je krijgt er zoveel voor terug, toch?’

‘Geniet maar van het single leven zolang het kan, meis. Ik zou er heel wat voor overhebben om af en toe een weekend in jouw schoenen te kunnen staan. Heb jij nog spannende dingen gedaan?’

‘O, zeker.’ Ik loop naar mijn eigen werkplek en laat mijn tas op mijn bureau neerkomen. ‘Het wilde leven van een single dertigpluser, laat ik daar maar niet verder over uitweiden, want dan maak ik jullie alleen maar jaloers.’

‘Hoe is het met Darius?’ vraagt Vanessa met een glinstering in haar ogen die verraadt dat ze ernaar snakt om het single bestaan via mij te herbelevén. Vooral mijn gesettelde collega’s zijn altijd bijzonder geïnteresseerd in mijn datingleven en in wanneer, hoe vaak en waar ik ga stappen. Ik moet ze altijd teleurstellen, want zoals elke week heb ik dit weekend bijzonder weinig spannends beleefd. Ik ben allebei de dagen pas rond één uur in de middag opgestaan, en niet omdat ik tot diep in de nacht uit was. Ik ben rond middernacht gaan slapen, hetzelfde tijdstip als ik doordeweeks gewend ben. Ik heb geen dates gehad, niet met vriendinnen of familie afgesproken, geen etentjes gehad, musea bezocht of voor een marathon getraind. Wat ik wel gedaan heb, is het

nieuwe seizoen van *You* in twee sessies bingen. Ik heb *Dirty Dancing* voor de duizendste keer gekeken, het boek waar ik in bezig was uitgelezen en ik ben begonnen in een nieuwe thriller. Ik heb geen boodschappen gedaan en heb niet voor mezelf gekookt. Ik ben de avonden doorgekomen op boterhammen en chips. O, en chocola. Ik heb niet mijn was gedaan, mijn huis opgeruimd of schoongemaakt. En ik ben ook niet gaan stappen, noch heb ik me ingeschreven voor datingapps ook al dringen mijn collega's daar al minstens een jaar lang op aan.

Om ervan af te zijn, heb ik Darius een keer ter sprake gebracht. Ik stond onder grote druk om iemand mee te nemen naar een personeelsfeest en ik dreigde gekoppeld te worden aan een van de andere vrijgezelle collega's, omdat het feit dat we allebei single zijn blijkbaar betekent dat we voor elkaar bestemd zijn. En toen heb ik in een opwelling gezegd dat er wél een man in mijn leven was, maar dat het heel pril was en dat hij het heel druk heeft met zijn carrière als professioneel danser en daardoor niet in de gelegenheid is om zoiets mondains als het personeelsfeestje van de plaatselijke snoepfabriek bij te wonen. Ook al zijn we marktleider.

Ik weet niet waarom ik niet gewoon een saaie man heb verzonnen. Een accountant of zo, iemand die ze meteen weer vergeten zouden zijn. Want natuurlijk was iedereen volkomen gefascineerd zodra ik de naam Darius noemde. En al helemaal toen ik ook nog vertelde hoe goed hij eruitziet in een tanktop. Grote fout, Audrey. Grote fout. En natuurlijk heb ik daar nu enorme spijt van, vooral omdat Darius niet bij Audrey van hr hoort, maar bij de Audrey die ik ben zonder hr. Of tenminste, dat is waar ik soort van naartoe werk, ook al ben ik nog niet veel verder gekomen dan dat hij me teruggroet als ik hem onderweg naar mijn auto bij de bushalte passeer. En af en toe een halfslachtig zwaaitje als hij me betrapt terwijl ik hem vanuit mijn raam aan het bespieden ben.

Hoe dan ook, het delen van zijn naam voelde als het op elkaar bot-

sen van twee tektonische platen die nooit bij elkaar in de buurt hadden moeten komen. Ik wilde het wanhopig graag terugnemen. Maar het was alsof ik een tube tandpasta leeg had geknepen. Er is geen manier om het spul daarna nog terug te proppen. Dus het is wat het is. Darius, of in ieder geval een versie van hem die ik voor mijn collega's heb geschapen, is nu gemeengoed hier. En het bezorgt me buikpijn elke keer dat iemand hem ter sprake brengt.

'Darius...' zeg ik, wachtend tot mijn computer is opgestart. Ondertussen doe ik alsof de uitgeprinte agenda die Duncan op mijn bureau heeft achtergelaten mijn volledige aandacht vergt. 'Het gaat heel goed met Darius. Hij heeft binnenkort dat ding... dat ene waar ik het over had...' Ik staar nog steeds naar het papier in mijn hand, zonder iets te zien. 'Hij is heel druk met trainen. Volledige focus daarop. Dus eh... hij heeft niet zo heel veel tijd om af te spreken en zo.'

'Wauw,' zegt Vanessa. 'Woest aantrekkelijk, een man met zo'n missie. De seks is vast...' Ze krijgt een dromerige blik.

'Nou, ja. Je weet wat ze zeggen over seks voor de wedstrijd, hè? Het wordt niet echt aangemoedigd.' Ik leg het printje neer. 'Zal ik een rondje koffie halen?'

'Twee zielen, één gedachte, maar zoals altijd loop ik net een paar tellen op je voor,' zegt Maurice terwijl hij met een dienblad de kantoorruimte in komt. 'Koffie voor mijn favoriete dames. O, en een groene thee natuurlijk.' Hij zet het theeglas met een knipoog voor me neer.

'Lekker, dank je wel,' antwoord ik. Ik weet niet hoe Audrey van hr zo anders kan zijn dan Audrey zonder hr. Die zou groene thee nooit lekker noemen, die zou een frappuccino lekker noemen. Of een croissant met warme chocolademelk. 'Aan de slag dan maar, hè,' zeg ik terwijl ik inlog op mijn computer, klaar voor een dag met tientallen ziekmeldingen, oververhitte teamleiders en een nooit eindigende to-dolijst.

Halverwege de middag heb ik mijn halve takenlijst afgewerkt, maar zijn er ook weer nieuwe punten aan toegevoegd. Ik heb de vaststellingsovereenkomst voor Paul van Productie gemaakt, een arbeidsovereenkomst opgesteld voor iemand die na ondertekening Joanie van R&D genoemd zal worden, gesprekken met drie verschillende uitzendbureaus gehad en een loopbaangesprek gevoerd met Davy de directieassistent. Nu ben ik bezig met de papieren van een expat waar ik eerlijk gezegd niet helemaal uit kom. Dus Maurice komt op precies het juiste moment aan mijn bureau staan. Ik was toe aan een break.

Hij laat met een plof een dik dossier op mijn papieren vallen. ‘We moeten even praten. Dit mens maakt me gek en niet op de goede manier.’ Hij schuift een stoel bij en gaat naast me zitten.

Ik open de dossiermap en als ik de foto op het NAW-voorblad zie, sla ik de map snel weer dicht. ‘Hannie,’ mompel ik. Bij nader inzien duik ik toch liever in de formulieren van de expat.

‘Hannie,’ herhaalt hij dreigend.

‘Ik weet niet of ik de persoon ben die je hierover zou moeten spreken. Hannie en ik hebben een historie.’

‘Iedereen heeft een historie met Hannie. Ik ben bij de personeelsfunctionarissen op de vloer geweest en ze zeggen allemaal dat ik bij jou moet zijn.’

Ik zucht. ‘Maurice... ik was bezig met de papieren van een expat en volgens mij is dit geschreven in het Grieks.’ Ik steek een vel papier omhoog met voor mij onleesbare tekens. ‘Ik spreek geen Grieks, ik lees geen Grieks en toch vermoed ik dat ik deze klus sneller kan klaren dan wat het ook is dat jij van me gaat vragen met betrekking tot Hannie.’

‘Hannie is niet dom,’ zegt hij terwijl hij samenzweerderig naar voren leunt, zijn ellebogen steunend op zijn knieën.

‘Ze heeft een dochter die jurist is.’

‘Ah!’ roept hij terwijl hij het dossier een zwieper geeft waardoor het bijna mijn bureau af vliegt. ‘Zoiets moest het wel zijn. Dat mens werkt

voor geen meter mee aan haar re-integratie, maar ze doet het op zo'n manier dat het allemaal nog net binnen de regeltjes valt.'

'Vertel mij wat. Ik heb twee jaar lang een re-integratietraject met haar doorlopen. Vlak voor we als werkgever niet meer verplicht zijn om haar door te betalen, doet ze een herstelmelding. Ze houdt het lang genoeg vol om ervoor te zorgen dat het een nieuw ziektegeval wordt en daarna begint het gedonder opnieuw.'

'Dat wordt haar dus allemaal ingefluisterd door die dochter.' Moe-deloos zakt hij achterover in zijn stoel, zijn benen uitstrekkend onder mijn bureaustoel. Hij haalt een hand door zijn haar. 'Er moet snel iets gebeuren, anders hebben we straks weer een verlenging van de loon-doorbetalingsverplichting aan onze broek hangen.'

'Wat zegt de bedrijfsarts?'

Hij haalt de laatste rapportage tevoorschijn en geeft het document aan mij. Ik screen het en lees de eindconclusie: *Mevrouw ervaart veel psychische druk (opgelegd door de werkgever) en raakt daardoor over haar toeren. Advies: een week rust, daarna opnieuw contact.*

'Ha,' zeg ik. 'Fantastisch advies. Dit zeggen ze ook al twee jaar. We mogen haar geen druk opleggen, maar als we haar met rust laten, zetten we ons niet genoeg in om te voldoen aan onze re-integratieverplichtingen en dan kunnen we daar weer een sanctie op verwachten. Dit is zo frustrerend.'

'Ja.' Maurice kijkt bedenkelijk. 'Nou, dit rapport is van vorige week, dus die rustperiode is voorbij. Ik stel voor om een afspraak in te plannen hier op kantoor. Eind van de week?'

'Ik denk dat je dit prima alleen aankunt. Mijn aanwezigheid werkt waarschijnlijk alleen maar averechts. Hannie zal het in ieder geval niet waarderen.'

'Nee. Maar je doet het niet voor Hannie. Je doet het voor mij. Ik plak die vrouw achter het behang als ik de kans krijg.' Hij kijkt me hoopvol aan, zijn hoofd een beetje schuin. 'Audrey, please? Help me.'

‘Maurice...’ roep ik op langgerekte, dramatische toon terwijl ik me voorover op het bureau laat zakken, mijn gezicht in mijn armen op het werkblad. ‘Waarom doe je me dit aan?’

‘Je bent mijn enige hoop. Mijn partner in crime. Mijn –’

‘Oké,’ roep ik. Ik ga weer rechtop zitten. ‘Al goed. Doe maar op vrijdag, dan heb ik daarna het hele weekend om mezelf op te laten nemen in een retraite of zo.’

‘Je bent de beste!’ zegt hij terwijl hij het dossier weer naar zich toe schuift. Hij staat op en laat de map tegen zijn heup rusten. ‘Maar echt.’

‘Waarom voelt het dan niet zo goed?’ antwoord ik zangerig terwijl ik in het notitieboek waarin ik mijn takenlijsten maak een reminder opschrijf om het gesprek met Hannie voor te bereiden.

‘Dat komt nog,’ zegt Maurice. Hij loopt langzaam achteruit in de richting van zijn eigen bureau. ‘Ik ga met de pet rond om te collecteren. En dan laat ik een standbeeld voor je oprichten op de binnenplaats.’

‘Haha,’ mompel ik, terwijl ik verderga met het aanvullen van mijn lijstje voor vandaag. Ik moet nog boodschappen doen. Een afspraak maken voor het onderhoud van mijn warmtepomp. De tandarts belen voor een controleafspraak.

‘Echt,’ benadrukt Maurice. ‘Beschouw het beeld als opgericht. Dat, en... zoveel groene thee als je maar op kunt.’

‘Eigenlijk is dat helemaal niet zo gezond!’ roept Janine vanaf haar plek. ‘Ik ken een verhaal van iemand die liters groene thee per dag dronk en...’

Ik *zone* uit en gris de papieren van de Griekse expat bij elkaar. Dit lijkt me meer iets voor Davy de directieassistent, dus ik loop naar zijn bureau aan de andere kant van de kantoortuin. ‘Davy, jij regelt toch altijd alles voor onze expats?’

‘Yes!’ zegt hij zonder op te kijken van zijn scherm.

‘Kan ik dit dan aan jou geven?’ Ik formuleer het als vraag, terwijl ik het eigenlijk bedoel als een dan-geef-ik-dit-aan-jou. Waarom doe ik dat nou altijd?

Hij duwt de pagina’s in mijn handen iets omlaag zodat hij er een blik op kan werpen. ‘O, dat is die Griekse intern voor het MT-team! Nee, die heb ik juist bij jou gelegd.’

‘Maar expats zijn toch jouw afdeling?’ Weer dat vraagteken. Ik haat mezelf. Ik leg de papieren op zijn bureau om duidelijk te maken dat dit nu zijn probleem is.

Hij pakt de papieren onmiddellijk op en steekt ze weer naar me uit. ‘Ik spreek geen Grieks.’

‘O, nou gelukkig spreek ik het vloeiend,’ antwoord ik.

‘Nou dan?’ Hij wappert de formulieren heen en weer. Hij duwt ze nog net niet tegen mijn borst.

‘Weleens van sarcasme gehoord, Davy? En trouwens, je hoeft geen Grieks te spreken om een vlucht en huisvesting voor...’ Ik gebaar naar de papieren. ‘... Dimitri te regelen.’

Davy zucht. ‘Al die papieren zijn onleesbaar. En er moeten officiële overeenkomsten gemaakt worden. Dat is wat jij doet.’

‘Het meeste is gewoon in het Engels. En de internationale contracten verlopen via Legal. Je weet wel, Vanessa.’

Davy rolt met zijn ogen. ‘Ik weet dat Vanessa van Legal is. Zij ze juist dat ik het op jouw bureau moest leggen.’

‘*What the –*’ Ik slik het laatste woord in. ‘Vanessa!’ roep ik door de kantoortuin. ‘Hoezo doe ik de contracten voor expats?’

‘Huh, wat?’ roept ze ongegeneerd over zes bureaus heen.

‘Het contract voor Dimitri, de Griekse intern.’

‘O, dat! Ik spreek geen Grieks.’

‘Niemand spreekt hier Grieks!’ roep ik nogal gefrustreerd uit. En ook nogal hard, merk ik, want inmiddels zit zo’n beetje iedereen me aan te staren. Ik draai me weer om naar Davy. ‘Zou je gewoon willen

doen wat je altijd doet? Een appartement regelen? Vergunningen in orde maken? Gewoon precies wat je zou doen als zijn diploma niet in het Grieks was.' Ik glimlach en zet een paar passen terug richting mijn eigen bureau. 'Alsjeblieft?'

Davy mikt de papieren in een postbakje. 'Ik zal er morgen voor je naar kijken. Ik ben bijna klaar en ik kan niet langer blijven vandaag.'

Als ik hem mijn rug heb toegekeerd rol ik met mijn ogen in stil protest. Ik ga terug op mijn plek zitten en scrol door mijn inbox, die vol staat met uitnodigingen voor vergaderingen die zoals de gangbare uitdrukking zegt prima een e-mail zouden kunnen zijn. Toch bevestig ik overal mijn aanwezigheid, wat ervoor zorgt dat mijn agenda in drastisch tempo volloopt. Ik staar ontmoedigd naar de geblokkeerde tijdvakken en bevestig als laatste de bijeenkomst met Hannie.

Het duurt nog geen tien seconden voor de armen van Maurice de lucht in vliegen alsof zijn favoriete team een doelpunt maakt en hij een wave begint. 'Yes, ik heb een date met Audrey!'

'*Fiet fiouw...* een date met Audrey,' herhaalt Janine terwijl ze haar postbakjes van haar bureau terug in de kast plaatst. 'Bloeit er hier iets op?'

'Nou...' zegt Maurice terwijl hij zijn handen achter zijn hoofd vouwt. 'Het is eigenlijk een date met Audrey en Hannie.' Die laatste naam spreekt hij met weezin uit.

'Een triootje?' oppert Janine. Dan trekt ze een vies gezicht. 'O wacht, Hannie... Dé Hannie?'

'De enige echte,' bevestig ik.

'Hè, jammer. Ik dacht dat we eindelijk eens een leuke kantoorrod-del hadden. Maurice en Audrey, dat zie ik wel voor me.' Ze sluit de kast en draait het slot erop.

Vanessa komt het keukentje uit. 'Jongens, vergeet de laatste niet de vaatwasser aan te zetten? Ik moet nu weg, anders kom ik te laat voor de meiden.'

‘Ik loop met je mee, meis,’ zegt Janine, die onder haar bureau duikt om haar handtas te pakken.

‘Fijne avond,’ mompel ik terwijl ik mijn to-dolijstje er weer bij pak. Ik heb het lang niet helemaal kunnen afvinken vandaag. De tandarts en de monteur voor de warmtepomp kunnen wel een andere keer. Ik verschuif het accorderen van de overuren van de overhead naar morgen en de declaratie van mijn zakelijke kosten had eigenlijk vorige week al moeten. Als ik opkijk, zie ik dat Maurice vanaf zijn bureau nog naar me zit te kijken, terwijl hij nonchalant een beetje van links naar rechts draait op zijn bureaustoel.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Niks,’ zegt hij. Hij laat een stilte vallen. ‘Ik denk gewoon een beetje na over dat standbeeld.’

‘Hé Audrey, kun jij deze werkgeversverklaringen nog ondertekenen voor je weggaat?’ Robin van Payroll staat met zijn jas aan voor mijn bureau.

‘Natuurlijk.’

‘En kun je ze dan misschien ook meteen in de postvakjes leggen? Ik heb wat te lang gewacht met het invullen en sommige werknemers zitten erop te wachten.’

‘Ja hoor, geen probleem.’

‘Zeker weten? Dat is echt heel fijn, want er zijn er een paar bij van mensen die nu de nachtdienst ingaan, dus als we dan wachten tot morgenochtend gaat er weer een dag overheen en...’

‘Ik regel het,’ onderbreek ik hem. ‘Zoals ik al zei: geen probleem.’

‘Standbeeld!’ roept Maurice, het woord vermommend als kuch terwijl hij dossiers en papieren met een armbeweging in zijn bureaula schuift.

Ik werp hem een blik toe die zo iets betekent als: je kunt ook overdrijven.

‘O, Audrey, wat de overuren betreft,’ zegt Robin, terwijl hij al aan-

stalten maakt om weg te lopen. ‘Ik moet morgen om half negen een vergadering in, dus ik gooi de payroll vroeger dicht. Alles wat er dan in staat, gaat mee. De rest schuift door naar volgende maand.’

Shit. Daar gaat mijn plan om de overuren en declaraties door te schuiven naar morgenvroeg. ‘Nou... Dan ga ik nog maar even aan de slag,’ zeg ik berustend terwijl ik vinkjes op mijn lijst begin te zetten. ‘Fijne avond, Robin.’

‘Hetzelfde! Tot morgen, Maurice!’

‘Joe,’ roept hij terug.

Ik begin met het accorderen van een waslijst aan declaraties van halve uurtjes overwerk. Er lopen nog wat mensen in en uit, voor het steeds stiller wordt. Na een tijdje komt Maurice voor mijn bureau staan. ‘Heb je daar nog veel werk aan, die overuren?’

Ik kijk op. ‘O... driehonderdzesig werknemers die elk half uurtje overwerk opgeven? En dan nog de reiskostenvergoedingen. Nee, hoor. Valt wel mee.’

‘Ik kan je nog wel even helpen voor ik wegga.’

‘Nee joh, hoeft niet. Ik klik gewoon nog een uurtje blindelings op het groene vinkje en dan ben ik hier ook weg.’

‘Oké. Dan zie ik je morgen. Ik... eh...’ Hij wijst over zijn schouder in de richting van de keuken. ‘Heb de vaatwasser al aangezet.’

Ik glimlach. ‘Thanks. Fijne avond.’

‘Jij ook.’ Hij loopt naar de kapstok, waar hij zijn colbertje pakt dat hij ergens in de loop van de middag uitgetrokken heeft. ‘Laat me nog even weten hoe groot het precies moet worden,’ zegt hij terwijl hij zijn jasje aantrekt. Als ik hem verward aankijk, verduidelijkt hij: ‘Het standbeeld...’

‘O! Ik moet lachen. ‘Een kleintje is goed. Twee of drie meter of zo?’

‘Precies wat ik dacht. Twee zielen, één gedachte.’ Hij knipoogt en loopt dan weg. ‘Tot morgen!’ hoor ik nog, waarna de deur van de kantoortuin achter hem dichtvalt en ik alleen achterblijf.

Aan de andere kant van de hal is de fabriek nog in volle gang; tientallen mensen zijn aan het werk om lolly's, drop, winegums en ander snoep te maken. Maar hier is het stil, op de klik van mijn muis na terwijl ik een voor een de declaraties goedkeur. De vaatwasser is al klaar wanneer ik mijn computer afsluit. Ik ruim de machine leeg, wetend dat Davy dat mega-irritant vindt omdat hij dat altijd zo'n lekker klusje vindt om de dag mee te beginnen. Maar ik vind Dimitri een prima klusje voor Davy om de dag mee te beginnen.

Ik maak nog een tripje naar de kantine om de verklaringen in de juiste postvakjes te deponeren en dan loop ik via de lange gang naar de uitgang. Het valt me altijd op dat het ruisende kabaal van de machines zoveel harder lijkt te klinken in de avond, als het verder stil is op kantoor.

De receptie is nu onbemand. Duncan is allang naar huis, en het snoepwinkeltje voor personeel is gesloten. De draaideur is op slot, dus ik neem de kleine deur achter de receptie naar buiten, die meteen achter me in het slot valt. Het is al donker. Ik ben langer bezig gebleven dan ik had verwacht. De kille avondlucht maakt dat ik onder de inmiddels volledig opgebouwde steiger stilsta om een extra knoop van mijn jas dicht te doen. En als ik naar mijn auto loop, kijk ik toch even achterom en omhoog om te zien of ik daar Antoine of een man zonder naam in een witte overall kan ontdekken. Maar zij zijn natuurlijk allang naar huis. Ik loop door, stap in mijn auto en zet mijn tas op de bijrijdersstoel. Ik zoek mijn favoriete muzieklust en tik het eerste nummer aan. 'Why Worry?' van de Dire Straits. Voor ik de auto start, ga ik met mezelf in debat of ik de drive-through hier om de hoek zal nemen waarvan ik het eten lekkerder vind, of die het dichtst bij mijn huis zodat het eten nog warm is als ik thuiskom en ik niet in de auto hoef te eten. Ik ben er nog niet helemaal over uit als ik de parkeerplaats af rij.

Zes dagen voor ik mijn verstand verlies

Wekker. Uit. Dekbed over mijn hoofd. Nog even slapen. Wekker. Uit. Dekbed over mijn hoofd. Nog even sl... O, shit. Niet meer slapen, want ik heb meteen om 7.45 uur een overleg en ik wil er niet uitzien alsof ik pas twintig minuten geleden uit mijn bed ben gerold, dus ik moet minstens tien minuten aan mijn make-up besteden. Dat is de reden. Voor de make-up. Geen andere reden. Geen enkele andere, welke dan ook.

Dus. Opstaan. Water in mijn gezicht. Tandpoetsen. Haar fatsoeneren. Make-up. Zuchtend slof ik naar de badkamer. Nog slaapdronken begin ik aan mijn ochtendroutine en met mijn tandenborstel in mijn mond loop ik terug naar mijn slaapkamer.

Gordijnen open. Darius.

Vandaag doet hij moderne dans. Gefascineerd door de buigingen, de ritmische flow van strekking en deining van zijn lichaam, bevriezen mijn eigen bewegingen en besta ik alleen in dit ene moment waarin ik niets anders hoeft dan hier staan. De monotone voorspelbaarheid van de dag die voor me ligt voor eventjes helemaal vergetend, tot de tandpasta via de steel van mijn tandenborstel op mijn hand en slaapshirt drupt en ik weer weet dat Audrey van hr verwacht wordt haar opwachting te maken. En dat ik dus moet opschieten.